

Šodiena ir tas laiks

Elders Valters F. Gonzales
no Septiņdesmito prezidija

Ko mēs darām šodien, lai ierakstītu savā dvēselē evaņģēlija principus, kas uzturēs mūs nelaimju laikā?

Kad Prezidents Džeimss E. Fausts mūs ar sievu informēja, ka mūs pārceļ uz Limu, Peru, mums nebija nojausmas, ka 2007. gada 15. augustā, tikai dažas dienas pēc mūsu ierašanās, mēs piedzīvosim postošu zemestrīci. Vairāk kā 52 000 mājas tika iznīcinātas ar tās lielo spēku. Tomēr sliktākais bija tas, ka tā nogalināja vairāk kā 500 cilvēkus. Deviņi no tiem bija Baznīcas locekļi. Baznīcas locekļi Ikas un Pisko stabos un Kanete un Činča apgabalos piedzīvoja visstiprāko grūdienu sekas.

Baznīca nodrošināja nekavējošu palīdzību tās locekļiem un cilvēkiem no citām ticībām. Rītā pēc zemestrīces mūsu Baznīcas locekļi nelaiimes skartajā apgabalā saņēma pārtiku un apģērbu, un pirms pusdienām Baznīca ziedoja humāno palīdzību valsts Civilās aizsardzības dienestam. Daudziem Baznīcas locekļiem, kas bija zaudējuši savas mājas, tika dots patvērums mūsu sanāksmju namos. Neskatoties uz to, ka katastrofa bija negaidīta, priesterības organizācija darbojās ļoti labi un sniedza palīdzību mazāk veiksmīgajiem.

Stabu un apgabalu prezidenti kopā ar bīskapiem devās, lai palīdzētu saviem Baznīcas locekļiem jau dažas minūtes pēc zemestrīces. Šausmīgā situācija, kurā šie priesterības vadītāji devās ārā, lai palīdzētu, ir vērts, lai par to pastāstītu: bija nakts; apgaismojums nedarbojās; iznīcība bija visur; un zeme nepārstāja trīcēt. Šie lieliskie priesterības vadītāji atstāja savas ģimenes drošībā un devās ārā tumsā, starp cilvēkiem, kas raudāja starp sagrautajām ēkām. Tā mūsu vadītāji devās ārā nakts laikā un arī nākamajās dienās, sastopoties ar biežiem, spēcīgiem zemestrīces pēc-grūdieniem un brīdinājumu par cunami viļņiem. Viņi meklēja starp gruvešiem, kad valdīja satraukums, riskējot ar savām pašu dzīvībām, lai nokļūtu pie visiem Baznīcas locekļiem. Kāds bīskaps paziņoja: „Ne mirkli nedomājot par draudošajām briesmām, es skrēju meklēt savus Baznīcas brāļus un māsas, un vadītājus.” Viņš tos atrada. Tā viņš pavadīja lielāko daļu nakts.

Kas motivēja šos vadītājus doties palīdzēt citiem, pat riskējot ar savām pašu dzīvībām? Noteikti tā bija viņu lielā ticība Glābējam un Viņa Baznīcai. Tā bija viņu sapratne par viņu aicinājumiem kā priesterības vadītājiem. Tie bija evaņģēlija principi, ierakstīti viņu dzīvē pirms zemestrīces un nevis krīzes laikā, rakstīti ne ar tinti, bet ar dzīvā Dieva Garu ne uz akmens, bet uz sirds plāksnēm (skat. 2. korintiešiem 3:3).

Zemestrīces iespējamība tur pastāvēja vienmēr. Kad un kā tā varētu notikt, neviens nezināja. Kad tā notika, tā bija postoša. Taču šis pēkšņais izaicinājums tika sastapts priesterības vadībā. Daudzos gadījumos, kad Baznīcas locekļi nebija spējīgi, Tas Kungs deva tiem nepieciešamo. Daži Baznīcas locekļi stāstīja, ka redzējuši vīrus baltās drēbēs, palīdzot glābt viņu dzīvības. Citi dzirdēja balsis, kas deva vadošus norādījumus. Gadi kalpošanā Baznīcā bija sagatavošanās skola, lai kļūtu organizēti un palīdzētu cits citam.

Līdzīgi notiek mūsu dzīvē. Mēs nezinām, kad un kā zemestrīces mūs piemeklēs. Tā visdrīzāk nebūs burtiska zemes drebēšana, kas notika Peru, bet gan drīzāk kārdināšanas,

grēku vai pārbaudījumu, tādu kā bezdarbs vai nopietna slimība, grūdieni. Šodien ir tas laiks, lai sagatavotos tāda veida grūdieniem. Šodien ir laiks sagatavoties — nevis krīzes laikā. Ko mēs darām šodien, lai ierakstītu savā dvēselē evaņģēlija principus, kas uzturēs mūs nelaimju laikā?

Piemēram, ko Jāzeps, kas tika pārdots uz Ēģipti, iedēstīja savā dvēselē, lai atbildētu: „Kā lai es darītu tik lielu ļaunumu un grēkotu pret Dievu?“, kad izvairījās no Potifara sievas spiediena pārkāpt šķīstības likumu? (1. Mozus 39:9.) Ko Nefijs bija iepriekš iedēstījis savā dvēselē, kad, sastapies ar pavēli no Dieva, viņš spēja atbildēt: „Es iešu un darīšu . . . jo es zinu?“ (1. Nefija 3:7.)

Tas, ko šie lieliskie vadītāji izdarīja, bija, ka tie atļāva Garam ierakstīt evaņģēlija principus viņu dvēselēs. Šī ierakstīšana nenotiek vienas nakts laikā. Pamatīga mūsu dvēseļu pakļaušana taisnīguma principiem palīdzēs mums sagatavoties garīgajiem grūdieniem. Šī pakļaušana var tikt veicināta ar pārdomāšanu un ar sliktu ietekmju pārtraukšanu.

Mūžīgie principi iesakņosies mūsos, kad mēs atlicināsim laiku ne tikai, lai lasītu praviešu mācības un Svētos Rakstus, bet arī lai pārdomātu tos lūgšanas garā. Nefijs, piemēram, atvēlēja laiku, lai apsēstos un pārdomātu. Tā darot, viņš tika pakļauts dārgu doktrināru patiesību ietekmei (skat. 1. Nefija 11:1) Atliciniet laiku, lai darītu to, ko Tas Kungs ir mums noteicis darīt: „Paglabāriet šīs lietas savās sirdīs, un lai mūžības nopietnība paliek jūsu prātos” (M&D 43:34). Pasaulē, kas arvien vairāk pieprasa mūsu laiku, ir ļoti svarīgi, lai mēs atlicinātu laiku pārdomām mājās, lai mēs varētu saprast dievišķo doktrīnu un tās principus. Kā Glābējs ir teicis: „Ejiet uz savām mājām un apdomājiet to . . . lai jūs varētu saprast, un sagatavojiet savus prātus rītam” (3. Nefijs 17:3).

Tā darot, mūsu pievēršanās doktrīnai un tās principiem turpinās pieaugt, ja mēs arī uzklaušīsim Tā Kunga pamācību par sliktām ietekmēm. Ļoti iespējams, ka ir cilvēki, kas spiež mūs rīkoties vai domāt tādā veidā, kas ļautu šiem nākotnes grūdieniem atrast mūs nepiemēroti sagatavotus. Attiecībā uz šo Glābējs deva mums atslēgu, kas palīdzēs mums labāk sagatavoties šodien nākamajām dzīves likstām. Viņš teica: „Tāpēc, ja tava roka tevi apgrēcina, nocērt to; vai, ja tavš brālis tevi apgrēcina un neatzīstas un neatmet, viņam jātiek padzītam.” (DžST Marka 9:40.)

Par laimi, Glābējs pats mācīja mūsu rokas nociršanas nozīmi. Runa nav par sevis sagriešanu, bet gan drīzāk par to lietu aizvākšanu no mūsu dzīves šodien, kas attur mūs no sagatavošanās rītdienas zemestrīcēm. Ja man ir draugi, kas mani slikti ietekmē, tad padoms ir skaidrs: „Jo tev labāk ieiet dzīvībā bez sava brāļa, nekā tev un tavam brālim tikt iemesti ellē” (DžST Marka 9:41.) Tas Kungs pielietoja šo pašu principu, kad brīdināja Nefiju aiziet no saviem brāļiem, kas bija kļuvuši par bīstamu ietekmi (2. Nefija 5:5.)

Šāda nociršana attiecas ne tikai uz draugiem, bet uz katru sliktu ietekmi tādām kā nepiemērotas televīzijas pārraides, interneta lapas, filmas, literatūra, spēles vai mūzika. Šī principa iegravēšana mūsu dvēselē mums palīdzēs pretoties kārdinājumam pakļauties jebkādi sliktai ietekmei.

Ja palielināsim savu pievēršanos doktrīnai un tās principiem, tas veidos mūsos, priesterības nesējos, dziļākas evaņģēlija vērtību saknes. Mēs būsim labāk sagatavoti

sastapt grūtības, kas nāks bez brīdinājuma, kad vismazāk gaidītas. Kā priesterības nesēji mēs sajūtīsim apsolījumu, kas tika dots Jeremijam, darbojamies arī uz mums: „Jo zini, šodien Es tevi daru par stipru pili, par dzelzs balstu un par vara aizsargmūri pret visu šo zemi . . . (Jeremijas 1:18).

Tad mēs būsim spējīgi izteikt mūsu pateicību, kā to darīja māsa Linda Kruzādo Ikā. Pēc visas nakts pavadīšanas, esot pakļautai dabas spēkiem, viņa rakstīja: „Nākamās dienas rītā mūsu Debesu Tēvs izrādīja Savu mīlestību caur siltu sauli, kas uzlēca ļoti agri, un naktī viņš mierināja mūs ar ļoti zvaigžņotām debesīm.”

Šodien ir mūsu laiks būt drosmīgiem un nolemt nopietni un pamatīgi pievērst mūsu dvēseles Glābēja mācībām. Es zinu, ka Viņš dzīvo un pēc tam, kad būsim izdarījuši visu, ko varam, Viņš paveiks atlikušo. Šo es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.